

Utilstrækkeligt svar

■ Jeg vil gerne replicere på Ditte Söderhamns svar på mit debatindlæg i Psykolog Nyt 5/2010 vedrørende Dansk Psykolog Forenings krav til Folketinget om forbud mod børnepornografisk materiale, der ikke involverer fotografier af levende børn.

Ditte Söderhamns kommentar til ovennævnte indlæg besvarer ikke mine spørgsmål, hvilket jeg finder uforskammet, spørgsmålenes alvor taget i betragtning. Foreningens medlemmer må kunne regne med, at deres fagforening argumenterer på baggrund af faglig viden, der er baseret på forskning og underbygget erfaring, når den stiller krav om ændring af landets love. Vi må kunne regne med, at vores fagforening ikke misbruger den respekt, psykologers arbejde er omgærdet med i offentligheden, til at fremme moralsk baserede synspunkter, der ikke kan underbygges videnskabeligt.

Jeg bad om videnskabelig dokumentation for det synspunkt, som ligger bag Psykologforeningens krav til lovgiverne, nemlig at pornografi skulle kunne få pædofile til at begå overgreb mod børn, hvilket ville svare til, at man skulle kunne blive morder af at læse kriminalromaner. Ditte Söderhamn fremlægger i sin kom-

mentar ikke sådan dokumentation, men henviser til ”forskere ved Rigshospitalets Sexologiske Klinik”. Jeg ville finde det yderst relevant, hvis enten disse forskere eller Ditte Söderhamn i næste nummer af Psykolog Nyt fremlagde den videnskabelige litteratur, der ligger til grund for henvendelsen til Folketinget.

Ditte Söderhamn nævner i sin kommentar, at ”et af de større folketingspartier” i februar 2010 har reageret på Psykologforeningens henvendelse med et initiativ til forslag om ændring af loven i den retning, foreningen ønsker. Kunne medlemmerne måske få at vide, hvilket parti det drejer sig om?

Talli Ungar Felding

■ *Kommentar:*

Jeg er ked af, at Talli Ungar Felding oplever ikke at have fået svar på sit læserbrev. Det er vel altid ubehageligt, hvis man oplever ikke at få svar, men omvendt synes jeg faktisk, at jeg har svaret, i det omfang overvejelserne relaterer sig til Det Social- og Sundhedspolitiske udvalgs arbejdsområde.

Jeg har det sidste ca. halvandet år været formand for dette udvalg her i foreningen. I en sådan rolle kombineres igangsættelsen af seneste generalforsamlings arbejdsplaner relateret til området, samtidig med at dette sammenholdes og prioriteres med de fortløbende opgaver og prioriteringer inden for området. Dette sker i alle udvalg ud fra devisen om, at Dansk Psykolog Forening ikke begynder fra ”0” efter en generalforsamling, men at den politiske prioritering fra generalforsamlingen – og den valgte bestyrelses vurderinger – tilsammen giver retning for den kommende toårige periodes indsats.

I forhold til fx bekæmpelse af seksuelle overgreb mod børn og følgerne heraf har Det Social- og Sundhedspolitiske udvalg således ikke gentænkt hele emneområdet som et undersøgelsesfelt. Der er ikke tale om, at et nyt udvalg indkalder den seneste forskning eller selv foretager forskning inden for området. Dansk Psykolog Forening var, før jeg blev formand for udvalget, imod overgreb mod børn – også de seksuelle overgreb. Ligesom foreningen har arbejdet for behandling/psykologhjælp til ofrene for seksuelt misbrug i barndommen, har fået fjernet ”forældel-

sesfristerne” inden for visse områder osv. Her er tale om en bred og målrettet indsats, som arbejdsmæssigt er placeret flere steder i foreningens virke, ellers kan vi slet ikke få de resultater, vi får.

Det nye i den netop afsluttede periode har været, at det social- og sundhedspolitiske udvalg som et af sine mere overordnede arbejdsfelter har fokuseret på de manglende rådgivnings- og behandlingstilbud til børn og deres familier – særligt for de børn, der har vanskeligheder inden for de adfærdsmæssige og emotionelle områder. Herunder også bistand til de børn, der har vanskeligheder som følge af seksuelle overgreb.

Flere tilgange anvendes, når Dansk Psykolog Forening skal forfølge sine strategier og holdninger. I den forgangne periode har enkelt medlemmer af foreningen således siddet med i en række udvalg relateret til ovenstående, og vi har skabt forarbejdet

til den kommende periodes arbejde med at samle flere faktuelle oplysninger fra den offentlige indsats, som det fremgår af bl.a. den netop vedtagne beretning og det netop vedtagne arbejdsprogram.

Et andet element har været at fremsende forslag til beslutningstagerne proaktivt som reaktivt, og et af disse tiltag var at fremsende en skrivelse til justitsministeren, da der viste sig at være et hul i den danske lovgivning, som medførte, at det var fuldt legalt at fremstille og distribuere materiale, der viser børn torteret og udsat for seksuelle overgreb – blot dette materiale ikke var direkte fotograferet.

I en sådan situation har jeg *ikke* som udvalgsformand til opgave at iværksætte forskning med henblik på at påvise for ministeren, at det er skadeligt for børn at blive torteret eller udsat for seksuelle overgreb. Jeg har heller ikke til opgave at forske i,

hvordan voksne, der fremstiller dette materiale, ønsker at se på det, tænker, handler o.a. (Ej heller ud fra hvilket grundmateriale billederne er blevet til). Jeg har i dén position til opgave at være beslutningstagerne behjælpelig ved at bidrage med den vinkel, vi som forening er de eneste der kan bidrage med – nemlig politiske vurderinger, der hviler på kendskab til, såvel hvad der kan lette behandlingsarbejdet i forhold til offer og krænker, som kan mindske antallet af ofre og antallet af krænker, og som kan være med til at positionere psykologien i den offentlige debat og landets lovgivning med henblik på at påvirke signalværdierne samfundet som sådan.

Jeg håber, jeg hermed har givet et indtryk af, hvor mangeartede Dansk Psykolog Forenings handlinger inden for hele det social- og sundhedspolitiske område retter sig.

Ditte Söderhamn